

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵר הַתְּנַא הָאֱלֹקִי רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרָשֵׁת פְּקוּדֵי

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּזֶזׁשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנִחְמָד לְמַעַן יִרְוֶץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מְחוּלַק ל- תַּתק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים

ל"ב כְּרִכִּים שֶׁל ל' חֲלָקִים

כֶּרֶךְ ט"ו - חֲלָק ד'

קוֹנְטֵרְס 424

מוֹפָץ לֵלֵא מִטְרוֹת רוּחַ כֹּלל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֹּל סִפְר הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת

"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וְיִשְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוּר עַל יְדֵי "מִפְעֵל הַזֵּהָר הָעוֹלָמוֹ"

אֲדָר א' תְּשַׁע"א לַפ"ק - בַּעִיָּה"ק בֵּית שְׁמֹשׁ תּוֹכֵב"א

התגלות הזוהר

קלט

ד. אז קרב אליו רבי אלעזר בנו ואמר אל אביו: "אבי! ואיזה יהיה מקומי בגן העדן?" אמר לו רבי שמעון: "אשרי חלקך בני, זמן רב ימשך טרם שתבוא אלי, אבל שם בגן עדן בירתתי גם עבורך מקום טוב, אשרי חלקנו וחלק שאר הצדיקים בגן עדן, העומדים להודות ולהלל לרבון העולמים כמו מלאכי השרת, ככתוב "אך צדיקים יודו לשמך".

ה. ויהי כאשר הגיע יום הנורא, יום המיתה, והחבריא קדישא הפירו בו שזה יום האחרון שלו, נאספו כלם וישבו לפני רבי שמעון, והוא היה מחזיר על למודו כל התורה שלמד. [עין ח"ג רצ"ו, ב - אדרא זוטא]. פתאם ראו אור גדול כמראה אש שהיה מקיף סביב לבית מבחוץ, נבהלו החבריא קדישא ויצאו החוצה, ובפנים נשארו רבי אלעזר בנו ורבי אבא. פתח רבי שמעון את עיניו ואמר לרבי אלעזר: "צא החוצה וראה אם יש שם רבי יצחק תלמידי החביב שהצלתי אותו משליטת מלאך המוות, ואמר לו שיכנס, ותושיבהו אצל מטתי שישמע חדושי תורה אשר אדבר, למען יוכל אחר כך לסדר החדושי תורה אשר ישמע ממני".

ו. אחר כך ישב רבי שמעון על מטתו ואור שמח היה מרחף על פניו, וישאל לרבי אלעזר איזה המה החבריא קדישא, ומדוע אינם נכנסים. יצא רבי אלעזר וקרא להחברים שיכנסו, ודבורו עם כלם היה בהארת פנים של שמחה. אז נשא רבי שמעון ידיו לשמים והיה מתפלל תפלה. אחר תפלתו בחר איזה חברים מן החבריא קדישא שרק הם ישארו בביתו, והשארו יצאו החוצה. נשארו בפנים: רבי אלעזר, רבי אבא, רבי יהודה, רבי יוסי ורבי חנא. מיד בא ונכנס גם רבי יצחק. כאשר ראהו רבי שמעון שמח עמו ואמר לו: "אשרי חלקך! שמחה רבה וכמה מדרגות של קדשה יתוספו לך ביום הזה".

ז. אז אמר רבי שמעון להחברים שנשארו בפנים: "שמעו אלי חברים קדושים! כאשר עתה עת רצון ושכינה הקדושה בתוכנו, מבקש אני שלא אבוא לעולם העליון בבשת פנים, ובכך חפץ אני לגלות לכם היסודות של חכמת הקבלה, אשר עד עתה עוד לא גליתי אותם לאיש. ובכך ישב רבי אלעזר לפני, ורבי אבא ישב מאחורי, ויכתב כל מה שאדבר. ושאר החברים

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזוהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ישראל דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזוהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן"י בוא"ו בן"י ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

שנשארו בפנים ישבו מן הצד וישמעו היטב את דברי, למען יכנסו לא רק באזנם, כי אם גם בעמק לבבם.”

ח. אחר זה נתעטף רבי שמעון בטליתו והתחיל לדבר חדושי תורה בדרשות פסוקי תנ”ך על פי חכמת הקבלה העמקה. באמצע הדרוש הפסיק וצוה להעמיד פסא אצל מטתו, עבור רבי פנחס בן יאיר חותנו, שבא עתה מן גן העדן. אימה ופחד גדול נפל על החברים, ופחדו לשבת על פסאות וישבו על הקרקע, שוב התחיל רבי שמעון לדרש ולגלות הסודות של חכמת הקבלה העמקה, מארגים ומקשרים עם דרשות על פסוקי תנ”ך, ונקראים בשם “אדרא”.

ט. רבי אבא ספר שכאשר הגיע רבי שמעון לדרש את הפסוק (תהלים קל”ג) “כי שם צוה ה’ את הברכה חיים עד העולם”, נשתתק אצל תבת חיים ולא נשמע ממנו יותר. רבי אבא אחז את העט בידו והטה אזנו לשמע עוד ולכתב, אבל לא שמע. באותו רגע נבהל ונשתומם מן האור גדול כמראה אש אשר פרץ פתאם לבית, ענרת אחזה עיני כל החברים מחמת האור הגדול מאד, ולא יכלו לראות מה נולד שם, כי הכרחו להשתטח על הקרקע ופניהם למטה. כך שכבו ובכו, כי הבינו שרגע האחרון בא.

י. אור החזק עמד עת קצרה עד שנקטן, וחלף ועבר לגמרי. אז קמו החברים מן הארץ ויראו שהמנונה הטהורה קדש קדשים כבתה, רבי שמעון בן יוחאי צדיק יסוד עולם סגר עיניו לנצח, מעטף בטליתו, שוכב על צדו הימנית, ואור שמח חופף על צורתו הקדושה. רבי אלעזר עם שאר החברים פרצו בבכי, ומרב צער ואנחה לא יכלו לפתח פיהם לדבר דבר.

יא. אך רבי חיזא התחזק, קם על רגליו ואמר: “חברים! באה העת שאנו מחיבים לחלק כבוד האחרון לאדונינו מורנו ורבינו, מנורה המאירה קדש קדשים, נשתדל לעשות הלונה וקבורה כראוי לו”.

יב. בתוך כך נפוצה השמועה במהירות בזק מפטירת רבי שמעון, הן בעיר והן בכל הגליל. מכל הסביבה התחילו המונים לזרם למירון לקחת חבל בהלונה שלו. אבל פרצה אז מחלקת גדולה בין ההמון, שהיו בהם חבירות

לצדיהם, וכלם בסוד האמונה
העליונה בקדשה עליונה.
כמו כן בצד האחר, צד השמאה,
נפרדות דרגות מאותם ההיכלות
למטה, כלם דרגות להרע
והסתוות את העולם. מהם
עומדים להסית בני אדם מדרך
טובה לדרך רעה, ומהם קמים
לטמא בני אדם לאותם שבאו
להטמא. כמו ששינונו, בא אדם
להטמא - מטמאים אותו בעולם
הזה ומטמאים אותו באותו
עולם, והם נקראו צואה רותחת,
כמו שנאמר (ישעיהל) צא תאמר לו.
ואותן דרגות שעומדות לטמא
יותר, ומשום כך אלה תמיד כנגד
אלה, והכל הוא בדרגות ידועות
כראוי.

הפתח השני בפתח הזה יש
ממנה ששמו דהריא"ל, והוא
לצד ימין, וזהו ממנה להכניס את
כל הזכיות שזכו בהם בני אדם,
כדי שידון אדם עליהם לטוב
כשנדון לטוב, ואותן זכיות
קיימות רבות על חטאי בני אדם,
ואז הממנה הזה מצוה על שכר
והחלק של אותן הזכיות והשכר
לטוב.

ובנוציא את אותו הדין, וממנה את
אותו ממנה שנקרא פדיא"ל
שבהיכל השלישי. ואז אומר לו,
(איוב לב) פדעוהו מרדת שחת. משום
שכשאדם עומד בבית חליו
ונתפס בתפיסת המלך, אז נדון
האדם. וכל זכות וכל חטא שעשה
אדם בעולם הזה, הכל נכנס
בהיכל הזה להיות נדון.

וכשנדון לטוב, בפתח הזה יוצא
דינו לטוב, לימין הממנה הזה
דהריא"ל שעומד בו, ומודיעים
את דינו לטוב, עד שנגזל ויורד
אותו הדין לכל אותם הממנים.
הדרגות שנודעות לטוב למטה,
כלן דרגות על דרגות, והכל - בין

מתפרשין במה דרגין לסטרייהו, וכלהו ברזא
דמהימנותא עלאה, בקדושה עלאה.

בגוונא דא בסטרא אחרא, סטרא מסאבא,
מתפרשין דרגין מאינון היכלין
לתתא, כלהו דרגין לאבאשא, ולאסטאה
עלמא: מנהון, קיימי לאסטאה בני נשא,
מארח טב לארח בישא. ומנהון קיימי לסאבא
בני (דף רנ"ב ע"א) נשא, לאינון דאתו לאסתאבא,
כמה דתנינן, אתא בר נש לאסתאבא, מסאבין
ליה בהאי עלמא, ומסאבין ליה בההוא
עלמא, ואינון אקרו צואה רותחת. כמה דאת
אמר (ישעיהל) צא תאמר לו. ואינון דרגין דקיימן
לסאבא יתיר, ובגין כך, אלין תדיר לקבל
אלין, וכלא איהו בדרגין ידיעאן פדקא חזי.

פתחא תניינא. בהאי פתחא אית ממנא,
דהריא"ל שמייה. ואיהו לסטר ימינא,
והאי איהו ממנא, לאעלא כל זכותין דזכו
בהו בני נשא, בגין דיתדן בר נש לטב עללייהו
כד אתדן לטב, ואינון זכין קיימן סגינאן על
חובי בני נשא, פדין האי ממנא, פקיד על
אגרא וחולקא דאינון זכין ואגרן לטב.

ואפיק ההוא דינא, ומני ליה לההוא ממנא,
דאקרי פדיא"ל, די בהיכלא תליתאה.
וכדין אמר ליה, (איוב לב) פדעוהו מרדת שחת.
בגין דכד בר נש קאים בבי מרעיה, ואתפס
בתפיסו דמלכא, פדין אתדן בר נש. וכל זכו
וכל חובה דעבד בהאי עלמא, כלא עאל בהאי
היכלא לאתדנא.

וכד אתדן לטב, בהאי פתחא נפק דיניה לטב,
לימינא דהאי ממנא דהריא"ל, דקיימא
ביה, ואודעין דיניה לטב, עד דאשתזיב.
ונחתא ההוא דינא, בכל אינון ממנן, דרגין
דאשתמודעו לטב לתתא, כלהו דרגין על

דַּרְגִּין, וְכֵלָא, בִּין לְטַב בִּין לְבִישׁ, מִבֵּי מְלַכָּא אַתְדִן הֵהוּא בַר נָשׁ.

לְטוֹב בֵּין לְרַע - מִבֵּית הַמֶּלֶךְ נִדְוִן אוֹתוֹ אָדָם.

הַפְּתַח הַשְּׁלִישִׁי. בַּפְּתַח הַזֶּה יֵשׁ מִמֶּנּוּ אֶחָד שֶׁשְּׁמוֹ גְּדִיא"ל, וְהוּא לְצַד שְׂמָאל, וְזֶהוּ הַמְּמַנֶּה לְהַכְנִיס (לשקל) אֶת כָּל הַחֲטָאִים וְכָל הָרַעוֹת שְׂאָדָם סָטָה אַחֲרֵיהֶם בְּעוֹלָם הַזֶּה, וּמוֹרִיד אוֹתָם לְתוֹךְ מִשְׁקַל לְהַשְׁקֵל עִם אוֹתָן זְכוֹת שְׁנַכְנְסוּ בִּיד אוֹתוֹ הַמְּמַנֶּה הָאֲחֵר שְׂאֻמְרָנוּ. וְאוֹתוֹ הַמִּשְׁקָל עוֹמֵד בְּתוֹךְ הַפְּתַח הַרְבִּיעִי, וְשֵׁם נִשְׁקָלִים זְכוֹת וְחוֹבוֹת כְּאֶחָד. מִי שֶׁנִּצְחָ מֵהֶם - כִּף יֵשׁ לוֹ מִמֶּנִּים בְּאוֹתוֹ הַצַּד. אִם הַזְּכוֹת נִצְחוּ - כִּמָּה מִמֶּנִּים יֵשׁ בְּצַד יְמִין שְׁנוּטָלִים אוֹתוֹ הַדִּין, וּמַעֲבִירִים אֶת הָרַעוֹת וְהַמַּחְלוֹת מֵאוֹתוֹ אָדָם עַד שְׁנִצּוֹל. אִם הַחֲטָאִים נִצְחוּ - כִּמָּה מִמֶּנִּים יֵשׁ לוֹ בְּאוֹתוֹ צַד שְׂמָאל, עַד שְׁלוֹקָחִים הַדְּבָר אוֹתוֹ הַצַּד הָאֲחֵר וְכָל אוֹתָם שׁוֹמְרֵי הַחֲקִים, עַד שֶׁהוֹרַע מְזוֹל. וְאִזּוֹ יוֹרֵד אוֹתוֹ הַצַּד הָאֲחֵר וְנוֹטֵל אֶת הַנְּשֻׁמָּה. אֲשֶׁרִי חֲלַקְסָם שֶׁל הַצַּדִּיקִים בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא.

וְהֵהוּא מִתְקַלָּא קַיִמָּא גּוּ פְתַחַא רְבִיעָא, וְתַמֵּן אַתְקֵלוּ זְכִיִּין וְחוּבִין כְּחֻדָּא. מֵאֵן דְּנִצְחָ מִנְיֵיהוּ, הִכִּי אֵית לֵיהּ מִמְּנָן בְּהֵהוּא סְטָרָא. אִי נִצְחון זְכִיִּין, כִּמָּה מִמְּנָן אֵית בְּסִטְר דִּימִינָא, וְנִטְלִי הֵהוּא דִּינָא, וּמַעֲבִרִין בִּישִׁין וּמַרְעִין מֵהֵהוּא בַר נָשׁ, עַד דְּאִשְׁתַּזִּיב. אִי נִצְחון חוּבִין, כִּמָּה מִמְּנָן אֵית לֵיהּ בְּהֵהוּא סְטָרָא דְשְׂמָאלָא, עַד דְּנִטְלִי מְלָה הֵהוּא סְטָרָא אַחְרָא, וְכָל אִינוּן גְּרֵדִינִי נִמוּסִין, עַד דְּאִתְרַע מְזִלְיָהּ. וְכַדִּין נִחְתָּא הֵהוּא סְטָרָא אַחְרָא, וְנִטְלִי נִשְׂמַתָּא. זְכָאָה חוּלְקִיהוֹן דְּצַדִּיקַיִא בְּעֵלְמָא דִּין וּבְעֵלְמָא דְאַתִּי.

וְהֵהוּא רְבִיעָא. בְּהַאי פְתַחַא אֵית מִמְּנָא חַד, גְּדִיא"ל שְׂמִיָּה. וְאֵיהוּ לְסִטְר שְׂמָאלָא, וְהַאי אֵיהוּ מִמְּנָא, לְאַעְלָא (ס"א לְאַתְקֵלָא) כָּל חוּבִין וְכָל בִּישִׁין, דְּבַר נָשׁ אֲסִטִּי אַבְתְּרִיָּהוּ בְּהַאי עֵלְמָא. וְנִחִית לֹון גּוּ מִתְקַלָּא לְאַתְקֵלָא, בְּאִינוּן זְכִיִּין דְּעָאלוּ בִּידָא דְהֵהוּא מִמְּנָא אַחְרָא דְקֻאֻמְרָן.

פְתַחַא רְבִיעָא. בְּהַאי פְתַחַא, קַיִמָּא חַד מִמְּנָא, וְאוֹזְנִי"ה (ס"א מֵאוֹזְנִי"ה) שְׂמִיָּה. וְהַאי אֵיהוּ מִתְקַלָּא, דְּנִטְלָא (ס"א דְתַקִּיל) זְכִיִּין וְחוּבִין, וּבִיָּה אַתְקֵלוּ כְּלֵהוּ כְּחֻדָּא. וְדָא אַקְרִי מֵאוֹזְנִי צְדָק. כְּדֻכְתִּיב (ויקרא יט) מֵאוֹזְנִי צְדָק. בְּהַאי אַתְקֵלוּ כְּלֵהוּ לְאַתְדִנָּא.

תַּחוֹת הַאי מִמְּנָא, אֵית תְּרִין מִמְּנָן, חַד לִימִינָא וְחַד לְשְׂמָאלָא. חַד לִימִינָא, הַרִיא"ל שְׂמִיָּה. חַד לְשְׂמָאלָא, גְּדוּדִיא"ל שְׂמִיָּה. וְכַד אַתְקֵלוּ זְכִיִּין וְחוּבִין, דָּא אַכְרַע לְסִטְר יְמִינָא, וְדָא אַכְרַע לְסִטְר שְׂמָאלָא. וְכֵלָהוּ אַתְפְּלִילוּ בְּהַאי רוּחָא דְאַקְרִי זְכוּ"ת אַל.

תַּחַת הַמְּמַנֶּה הַזֶּה יֵשׁ שְׁנֵי מִמֶּנִּים, אֶחָד לְיְמִין וְאֶחָד לְשְׂמָאל. אֶחָד לְיְמִין, הַרִיא"ל שְׂמוֹ. אֶחָד לְשְׂמָאל, גְּדוּדִיא"ל שְׂמוֹ. וְכִשְׁנִשְׁקָלִים זְכוֹת וְחוֹבוֹת - זֶה מְכַרְע לְצַד יְמִין, וְזֶה מְכַרְע לְצַד שְׂמָאל. וְכֵלָם נְכַלְלוּ בְּרוּחַ הַזֶּה שְׁנִקְרָאת זְכוּ"ת אַל.

תַּחוֹת הַאי מִמְּנָא, אֵית תְּרִין מִמְּנָן, חַד לִימִינָא וְחַד לְשְׂמָאלָא. חַד לִימִינָא, הַרִיא"ל שְׂמִיָּה. חַד לְשְׂמָאלָא, גְּדוּדִיא"ל שְׂמִיָּה. וְכַד אַתְקֵלוּ זְכִיִּין וְחוּבִין, דָּא אַכְרַע לְסִטְר יְמִינָא, וְדָא אַכְרַע לְסִטְר שְׂמָאלָא. וְכֵלָהוּ אַתְפְּלִילוּ בְּהַאי רוּחָא דְאַקְרִי זְכוּ"ת אַל.

ובשבעים נכללים בה, מוציאה תיה (אחת) קדושה, והחיה הזו לוחטת, ושמה נקרא תומיא"ל. החיה הזו היא תיה שעומדת להשגיח בעולם באותם עיני ה' שהולכים ומשוטטים בעולם. ואותם עיני ה', כלם נוטלים השגחה מאותם מעשים טובים שנעשו בפתח, ולהשגיח באותם מעשים שהם בשלמות הלב, ואף על גב שלא נעשו כראוי.

החיה הזו עומדת בהשגחת התפלות, משום שאותן בקשות שמבקשים אנשים בתפלותיהן, פלן עומדות בידי החיה הזאת, ומניחה אותן בהיכל הזה. ואותן הבקשות עומדות בהיכל הזה עד ארבעים יום להשגיח בהן.

שררי (בסוף ארבעים יום) בכל ארבעים וארבעים יוצאת החיה הזו ולוקחת את כל אותן הבקשות, ומניחה אותן לפני אותם שבעים ושנים אורות, ודנים אותן. ואז הרוח הזו שנקראת זכו"ת אל, מעינת בהן אם זוכה ואם לא זוכה. אם זוכה - יוצאת התפלה הזו, ומתגלגלת בהקשה הזו, ויוצאים עמה שנים עשר ממנים, וכל אחד ואחד תובעים מעם אותה הרוח קיים בבקשה הזו, ומתקיימת בהם.

תחת החיה הזו ארבעה שרפים לוחטים: שרפא"ל, ברקיא"ל, קרישיא"ל, קדומי"ה. וארבעה הללו שפתח החיה הזו עומדים לארבעת צדדי העולם. אלו הארבעה עומדים לארבעת צדדי העולם, והם ממנים להשגיח בכל אותם ששומרים את יום השבת ומענגים את השבת כראוי.

מהארבעה הללו, בשנוסעים, יוצאים שביבי אש, ומהשביבים

זכר אתפלילין בלהו ביה, אפיק (ס"א חד) חיותא, קדישא, והאי חיותא מלהטא, ואקרי שמה, תומיא"ל. האי חיותא, איהי חיותא דקיימא לאשגחא בעלמא, באינון עיני יי', דאזלן ושטאן בעלמא. ואינון עיני יי', בלהו נטלו אשגחיותא, מאינון עובדין טבין דאתעבידו בטמירו, ולאשגחא באינון עובדין דאינון בשלימו דלבא, ואף על גב דלא אתעבידו כדקא יאות.

האי חיותא איהי קיימא באשגחיותא דצלותין. בגין דאינון שאלתין דשאלי בני נשא בצלותהון, בלהו קיימי בידי דהאי חיותא, ואנח להו בהאי היכלא, וקיימין אינון שאלתין בהאי היכלא עד ארבעין יומין, לאשגחא בהו.

דהא (בסוף ארבעין יומין) בכל ארבעין וארבעין, נפקא האי חיותא, ונטיל לכל אינון שאלתין, ואנח לון קמייהו דאינון שבעין ותרין נהורין, ודיינין לון. וכדין האי רוחא דאקרי זכו"ת אל, (דף רנ"ב ע"ב) מעיין בהו, אי זכי אי לא זכי. אי זכי, נפקא האי צלותא, ומתגלגלא האי שאלתא, ונפקן עמה תריסר ממנן, וכל חד וחד תבעין מעם ההוא רוחא, קיומא בהאי שאלתא, ואתקיימא בהו.

תחות האי חיותא, ארבעה שרפין מלהטן, שרפא"ל, ברקיא"ל, קרישיא"ל, קדומי"ה. ואלין ארבע תחות האי חיותא קיימין לארבע סטרי עלמא, אלין ארבע קיימי לארבע סטרי עלמא, ואינון ממנן לאשגחא בכל אינון דנטרי יומא דשבתא, ומענגי שבתא כדקא יאות.

מאלין ארבע פד נטלי, נפקי שביבין דאשא,

ומאלין שביבין אתעבידו שבעין ותרין גלגלין, מלהטן באשא.

הללו נעשים שבעים ושנים גלגלים לזוהרים
באש. מכאן נעשה נהר דינור. אלף אלפים
ישמשו את אותו הנהר. כל אותם שמענגים
שבת, ארבעת הממנים הללו משגיחים בכל
אותם שמענגים את השבת, והחיה הזו
עומדת עליהם, ונוסעים בשבילה תחתיה.
בכ"ד יום ויום זורם אותו נהר דינור ושוֹרֵף
כמה רוחות וכמה שליטים. וכשנכנסת
שבת, יוצא כרוז, ושוכף אותו נהר דינור,
והסערות והזיקים והשביבים שוככים.
והחיה הזו הולכת ועולה על ארבעת
השרפים הללו שאמרנו, ונכנסת לתוף
אמצע ההיכל הזה לאותו מקום שנקרא
ענג.

משום שבמקום הזה, כשנכנסת שבת,
מסתדרים שם כל השלחנות בני העולם,
שנקראים בני היכל המלך. ואלף אלפים
ורבוא רבבות עומדים על אותם השלחנות.
והחיה העליונה הזו על ארבעת השרפים
הללו, ונכנסת לאותו מקום, ורואה שם את
כל אותם השלחנות (וכל אותם שעומדים עליהם),
ומשגיחה בכל שלחן ושלחן, ואיך מענגים
את כל שלחן ושלחן, ועומדת ומברכת את
אותו השלחן. וכל אותם אלף אלפים ורבוא
רבבות, כלם פותחים ואומרים אמן.

ומה הברכה שמברך על השלחן הזה
שנענן ונענג כראוי? (ישעיה נח) אז תענג על
ה' וגו' כי פי ה' דבר. וכלם אומרים: אז
תקרא וה' יענה וגו'. רוח העליונה שנקראת
זכו"ת אל, כשאותו השלחן מתענג בכל
הסעודות, בסעודה האחרונה השלישית
מסים ואומר על כל אותם הראשונים,
ואומר: אז יבקע פשח אורף וגו', פבוד ה'
יאספך. כל אותם שבעים אורות אחרים
בכל הצדדים פותחים ואומרים: (תהלים קבח)
הנה כי כן יבורך גבר ירא ה'.

מהכא אתעביד נהר דינור. אלף אלפין
ישמשוניה לה הוא נהרא. כל אינון
דמענגי שבתא, אלין ארבע ממנן
משגחן בכל אינון דמענגי שבתא,
והאי חיותא קיימא עלייהו, ונטלי
בגינה תחותה.

בכ"ד יומא ויומא, נגיד ההוא נהר
דינור, ואוקיד לכמה רוחין,
ולכמה שליטין. וכד עייל שבתא,
פרוזא נפקא, ושכיף ההוא נהר דינור,
וזעפין וזיקין ושביבין אשתככו. והאי
חיותא אזלא וסלקא על ארבעה אלין
שרפים דקאמרן. ועאל גו אמצעייתא
דהיכלא דא, בההוא אתר דאקרי ענג.
בגין דבהאי אתר, פד עייל שבתא,
מתסדראן תמן כל פתורי דבני
עלמא, דאקרו בני היכלא דמלכא,
ואלף אלפין, ורבו רבוון ממנן, קיימי
על אינון פתורי. והאי חיותא עלאה על
אלין ארבעה שרפים, ועאל בההוא
אתר, וקמא כל אינון פתורי, (וכל אינון
דקיימא עלייהו) ואשגח בכל פתורא ופתורא,
והיך מענגי ליה לכל פתורא ופתורא,
וקיימא ובריך ליה לההוא פתורא. וכל
אינון אלף אלפין, ורבו רבבון, פלהו
פתחי ואמרי אמן.

ומה ברכה היא דברך על האי פתורא
דמתסדר ואתענגא כדקא יאות.
(ישעיה נח) אז תענג על יי' וגו' כי פי יי'

דבר. וכלהו אמרי, (ישעיה נח) אז תקרא ויי' יענה וגו'. רוחא עלאה דאקרי
זכו"ת אל, פד ההוא פתורא אתענג בכלהו סעודתי, בסעודתא בתראא
תליתאה מסיים ואמר, על כל אינון קדמאי, ואמר (ישעיה נח) אז יבקע פשח
אורף וגו', פבוד יי' יאספך. כל אינון שבעין נהורין אחרנין בכל סטרין,
פתחי ואמרי, (תהלים קבח) הנה כי כן יבורך גבר ירא יי'.

וּבְשִׁשְׁלָשִׁים הָאֵדָם אֵינוֹ עוֹמֵד
בְּאוֹתוֹ מְקוֹם בְּעֵרִיכַת הָעֵנָג
כְּרֹאֵי, אִזְ הַחִיָּה הַזֹּאת, וְאוֹתוֹן אֲרַבַּע
שִׁתְחַתִּיהָ, וְכָל אוֹתָם אֶלֶף אֶלְפִים
וְרִבּוֹא רְכֻבוֹת, כִּלְּם דּוֹחִים אוֹתוֹ
הַחוּצָה לְאוֹתוֹ צַד הָאֲחֵר, וְכִמְהָ
שׁוֹמְרֵי הַחֻקִּים, כִּלְּם נוֹטְלִים אוֹתוֹ
וּמְכַנְיָסִים אוֹתוֹ לְאוֹתוֹ מְקוֹם,
שֶׁהוּא בְּהַפְךָ מִזֶּה, וְנִקְרָא נֶגַע.
וְכִשְׁמְכַנְיָסִים אוֹתוֹ לְשֵׁם, (פּוֹתְחִים
וְאוֹמְרִים) (שֵׁם קֵט) וַיֵּאָהֵב קָלְלָה
וּתְבוֹאָהּ וְלֹא חָפֵץ בְּכֻרְכָּה וּתְרַחֵק מִמֶּנּוּ.
(תַּהֲלִים קט) יִנְקֹשׁ נוֹשָׂה לְכָל אֲשֶׁר לוֹ וְגו', אֶל יְהִי לוֹ
מוֹשֵׁף חֶסֶד וְגו'. רַחֲמָנָא לְשׁוּזְמָן.

וְכִד פְּתוּרָא דְבַר נֶשׁ לֹא קִיִּימָא בְּהֵוּא אֲתֵר
בְּסִדוּרָא דְעֵנּוּגָא כְּדָקָא יְאוֹת, כְּדִין הָאֵי
חִוּתָא, וְאֵינוֹן אֲרַבַּע דְתַחֲוֹתָהּ, וְכָל אֵינוֹן אֶלֶף
אֶלְפִין וְרִבּוֹ רִבְבּוֹן, כִּלְּהוּ דְחִיִּין לִיה לְבַר,
לְהֵוּא סְטֵרָא אֲחֵרָא, וְכִמְהָ גְרִדִּינִי נִימוֹסִין,
כִּלְּהוּ נְטָלִי לִיה וְעֵיִלִי לִיה לְהֵוּא אֲתֵר,
דְּאִיהוּ בְּהַפּוּכָא מִן דָּא, וְאֶקְרִי נֶגַע. וְכִד עֵיִל
לְה תַמָּן, (כ"א פתחי ואמרי) (תהלים קט) וַיֵּאָהֵב קָלְלָה
וּתְבוֹאָהּ וְלֹא חָפֵץ בְּכֻרְכָּה וּתְרַחֵק מִמֶּנּוּ.
(תַּהֲלִים קט) יִנְקֹשׁ נוֹשָׂה לְכָל אֲשֶׁר לוֹ וְגו', אֶל יְהִי לוֹ
מוֹשֵׁף חֶסֶד וְגו'. רַחֲמָנָא לְשׁוּזְמָן.

בְּגִין דְעֵנּוּגָא דְשִׁבְתָּא, וּמְהִימָנוּתָא דְקוּדְשָׁא
כְּרִיף הוּא (כ"א הוּא אֵיהוּ אֵלִין פְּתוּרֵי דְעֵנּוּגָא דְשִׁבְתָּא וְזִמְנִין
וְחִינִין כּוּלְהוֹן חֲדוּתָא דְקוּדְשָׁא כְּרִיף הוּא וְכִינִין דָּא) אִיהוּ. וּבְגִין דָּא,
כָּל אֵינוֹן דְמַעֲנֵגִי עֵנּוּגָא דְשִׁבְתָּא וְזִמְנִי
וּמוֹעֲדֵי, אֵלִין אֲרַבַּע דְקִימֵי תַחֲוֹת הָאֵי
חִוּתָא, קִיִּימָא לְקַבֵּל הֵוּא נְהַר דִּינּוּר, וְלֹא
שְׁבָקִי לְאֲתוּקָדָא בִּיה, לְכָל אֵינוֹן דְמַתְעַנְגִי
עֵנּוּגֵיהוּ כְּדָקָא יְאוֹת.

בְּגִין דְעֵנּוּגָא דְשִׁבְתָּא, וּמְהִימָנוּתָא דְקוּדְשָׁא
כְּרִיף הוּא (כ"א הוּא אֵיהוּ אֵלִין פְּתוּרֵי דְעֵנּוּגָא דְשִׁבְתָּא וְזִמְנִין
וְחִינִין כּוּלְהוֹן חֲדוּתָא דְקוּדְשָׁא כְּרִיף הוּא וְכִינִין דָּא) אִיהוּ. וּבְגִין דָּא,
כָּל אֵינוֹן דְמַעֲנֵגִי עֵנּוּגָא דְשִׁבְתָּא וְזִמְנִי
וּמוֹעֲדֵי, אֵלִין אֲרַבַּע דְקִימֵי תַחֲוֹת הָאֵי
חִוּתָא, קִיִּימָא לְקַבֵּל הֵוּא נְהַר דִּינּוּר, וְלֹא
שְׁבָקִי לְאֲתוּקָדָא בִּיה, לְכָל אֵינוֹן דְמַתְעַנְגִי
עֵנּוּגֵיהוּ כְּדָקָא יְאוֹת.

תַּחֲוֹת הָאֲרַבְעָה הֵלְלוּ יֵשׁ מִמֵּינִים
אֲחֵרִים שְׁעוֹמְדִים בַּחוּץ,
שְׁנוּדְעִים מִצַּד הַהִיכָל הַזֶּה, (וְכָל
הַכְּרוֹזִים בַּחוּץ) וּמְכַרְזִים עַל כָּל אוֹתָם
הַדִּינִים וְעַל כָּל אוֹתוֹן הַגְּזוּרוֹת
שְׁנִגְזְרוּ בְּהִיכַל הַזֶּה.

תַּחֲוֹת אֵלִין אֲרַבַּע, אֵית מִמֵּנָן אֲחֵרִינִין, דְקִימֵי
לְבַר, דְּאֲשַׁתְּמוּדְעָאן מִסְטֵרָא דְהִיכְלָא
דָּא (וְכָל כְּרוֹזִין לְבַר) וּמְכַרְזֵי לְכָלֵּא אֵינוֹן דִּינִין, וְכָל
אֵינוֹן גְּזָרִין דְּאֲתַגְזְרוּ בְּהֵאֵי הִיכְלָא.

כִּבְרָא אֲתַדֵּן הָכָא, בַּר תַּלְתַּת מַלְיִן, דְּלֹא אֲתִיִּיהִיב
רְשׁוֹ הָכָא בְּהִיכְלָא דָּא דְאֶקְרִי זְכוּתָא.
וְאֵלִין אֵינוֹן: בְּנִי, חַיִּי, וּמְזוּנִי. דְּהָא אֵלִין
תַּלְתָּא, לֹא קִימֵי הָכָא, בְּגִין דְּהָא בְּמִזְלָא
תַּלְיָאן. דְּהָא הֵוּא נְהַר דִּינְגִיד וְנַפְיָק, תַּמָּן
תַּלְיִין חַיִּין דְּלַעֲיִלָּא, וְתַמָּן תַּלְיִין מְזוּנִי, וְתַמָּן
תַּלְיִין בְּנִי, דְּהָא אֵלִין תַּלְתָּא מִתַּמָּן נַפְיָקִי, וְנִגְדִי
וְאֲתַמְשַׁכָּאן לְתַתָּא. וּבְגִין כֵּן, כִּלְּא קִיִּימָא
בְּהִיכְלָא דָּא, בַּר הַגִּי תַלְתָּא.

כִּבְרָא אֲתַדֵּן הָכָא, בַּר תַּלְתַּת מַלְיִן, דְּלֹא אֲתִיִּיהִיב
רְשׁוֹ הָכָא בְּהִיכְלָא דָּא דְאֶקְרִי זְכוּתָא.
וְאֵלִין אֵינוֹן: בְּנִי, חַיִּי, וּמְזוּנִי. דְּהָא אֵלִין
תַּלְתָּא, לֹא קִימֵי הָכָא, בְּגִין דְּהָא בְּמִזְלָא
תַּלְיָאן. דְּהָא הֵוּא נְהַר דִּינְגִיד וְנַפְיָק, תַּמָּן
תַּלְיִין חַיִּין דְּלַעֲיִלָּא, וְתַמָּן תַּלְיִין מְזוּנִי, וְתַמָּן
תַּלְיִין בְּנִי, דְּהָא אֵלִין תַּלְתָּא מִתַּמָּן נַפְיָקִי, וְנִגְדִי
וְאֲתַמְשַׁכָּאן לְתַתָּא. וּבְגִין כֵּן, כִּלְּא קִיִּימָא
בְּהִיכְלָא דָּא, בַּר הַגִּי תַלְתָּא.

וּמִשׁוּם כֵּן הַכֵּל עוֹמֵד בְּהִיכַל הַזֶּה, פֶּרֶט לְשִׁלְשֵׁת אֵלוֹ.

בר נש כד איהו כבי מרעיה, הכא אתדן, וכל שאר דינין דעלמא. ואי תימא, בר נש כבי (דף רנ"ג ע"א) מרעיה, אי אתדן לחיים יהבין ליה. לאו דחיין תליין הכא, אלא כד אתדן הכא לחיים, פדין נגדין חיים מלעילא, ויהבי ליה. (ואי לא לא נהבין) זכאה חולקיהון הצדיקניא דידעי ארחוי דאורייתא, וזכאן בה לחיי עלמא, עלייהו כתיב (ישעיה ס) ועמף פולם צדיקים לעולם ירשו ארץ וגו'.

(היכל אהבה חס"ד)

היבכלא חמישאה, היבכלא דא קיימא לאנהרא לאלין תתאי. והאי איהו היבכלא דקיימא לאנהרא פרוזא דמהימנותא. פתחא חדא קיימא בהאי היבכלא, וחד ממנא עליה, וההוא ממנא אקרי סניגורין. האי ממנא קיימא על פתחא דא, בגין למילף (ס"א סניגורין עלייהו דישאל ובגין דא אקרי שמייה כד דתא איהו ממנא על כל אינון סבין דישאל למיעל סניגורין וכו') סניגורין דלהון, קמיה דמאריהון. ולא ישלוט עלייהו סטרא אחרא. בהיבכלא דא, קיימא חד רוחא, דכליל בארבע, דהא רוחא דא כליל בארבע גוונין, חנור ואוכס ירוק וסומק. והאי איהו רוחא דקיימא כליל בכלא, ואקרי סורין, רב על כל אינון חיילין תתאין. וכלהו קיימין תחותיה, וממנן תחות ידיה.

האי רוחא, דסגיר ופתח. כל מפתחאן עלאין בלהו אתמסרן בידיה. (תלת ומנין ביוקא) כל חיילין תתאין, בלהו אתפלילן וקיימין תחותיה, ומניה אתזנו. האי קיימא בכל רזין דמאריה, כל גנזין עלאין בלהו אתמסרן בידיה.

האי רוחא אקרי אהבה. ובגין דא, אקרי היבכל דא, היבכל אהבה. בגין דהכא אתגניזו כל

בשאדם הוא בבית חליו, פאן הוא נדון, וכן כל שאר הדינים שבעולם. ואם תאמר, אם אדם בבית חליו נדון לחיים - נותנים לו. לא שהחיים תלויים פאן, אלא פשנדון פאן לחיים, אזי שופעים החיים מלמעלה ונותנים לו (ואם לא - לא נותנים). אשרי חלקם של הצדיקים שיודעים דרכי התורה וזוכים בה לחיי עולם, עליהם כתוב (ישעיה ס) ועמף פולם צדיקים לעולם ירשו ארץ. חיבר אהבת חסד

החיבר החמישי. ההיכל הזה עומד להאיר לתחתונים הללו. והוא ההיכל שעומד להאיר בסוד האמונה. פתח אחד עומד בהיכל הזה וממנה אחד עליו, ואותו ממנה נקרא סניגורין. הממנה הזה עומד על הפתח הזה כדי ללמד (סניגורין על ישראל, ובגלל זה נקרא שמו קרי, שהרי הוא ממנה על כל אותן טובות של ישראל להכניס סניגורין וכו') סניגורין שלהם לפני רבונם, ולא ישלט עליהם הצד האחר.

בהיכל הזה עומדת רוח אחת שכלולה בארבע, שהרי רוח זו כלולה בארבעה גונים: לבן, שחר, ירק ואדם. וזוהי רוח שעומדת כלולה בכל, ונקראת סורין. גדולה על כל אותם חילות תחתונים. וכלם עומדים תחתיה וממנים תחת ידה.

הרוח הזו שסוגרת ופותחת. כל המפתחות העליונים פלם מסורים בידה. (שלש פעמים ביום) כל החילות התחתונים פלם נכללו ועומדים תחתיה וממנה נזונים. זה עומד בכל סודות רבונו, כל הגונים העליונים פלם נמסרו בידה.

הרוח הזו נקראת אהבה, ומשום כן נקרא ההיכל הזה היבכל אהבה. משום שכאן נגנזו כל סוד

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבודו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיךְ מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיִּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלִּיחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפֹּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיְלֻוּהוּ אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַבֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפֹּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְּלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֶיהָ. וַיְלֻוּהָ אֱלִיָּהּ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

המשכיליזם היהודי בזהר הרקיע

ספר

אור

הזוהר

החדש

בו יבואר גודל החיוב ללמוד וללמד
הזוהר הקדוש והתיקונים והכמת האמת שחיבר
התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי זיע"א
שבו גילה סודות נפלאים אשר בתורתו ושמותיו הקדושים בהם העולם קיים
ועל ידי זה תמלא הארץ דעה את השם באמונה

◆ בזהר דא יפקון מן גלותא ברחמי ◆

עיר וקדיש מין שימא נודת - בי לא תש-ביה מפני זרעו

שנת רבי שמעון ב"ן יוחאי (עם הר' תיבות) תשס"ט
הוצאה המישית עם הוספות ותיקונים
חודש מנחם אב תשס"ט לפ"ק - עיה"ק בית שמש טובב"א